

Каштан

Тетяна Булат

Сьогодні їхала додому.
Поглянула — вже вечір тане.
І в тім серпанку золотому
Понад дорогою каштани.

У серпні це красиве дійство –
Зелені, щедрі гілочками,
Каштани всі зеленолисті
Й горіхи манять колючками.

Моя дорога йде крізь арку –
Каштани зліва, також справа
Росли красиво, наче в парку.
Та щось пішло супроти правил.

Зелене листя ніц не видно,
Натомість жовте, ще й іржаве!
Їм наче перед нами стидно,
Скрутили листя те жовтаве.

Останні тижні страшна спека
Спалила все і посушила.
Для захисту від небезпеки
Горіхи листя заступили.
Закрили гіллячко собою,
Не виникло питань в цім жодних.
Бо рятували їх весною
Листочки від ночей холодних.

Тепер горіхи дозрівають,
Смакують на гіллі свободу.
В землі на осінь спочівають,
Для проростання родоводу.

І не лякає їх проміння,
Зазеленіє лист весною.
Нове життя, нове коріння

В Каштані, сповненім красою.